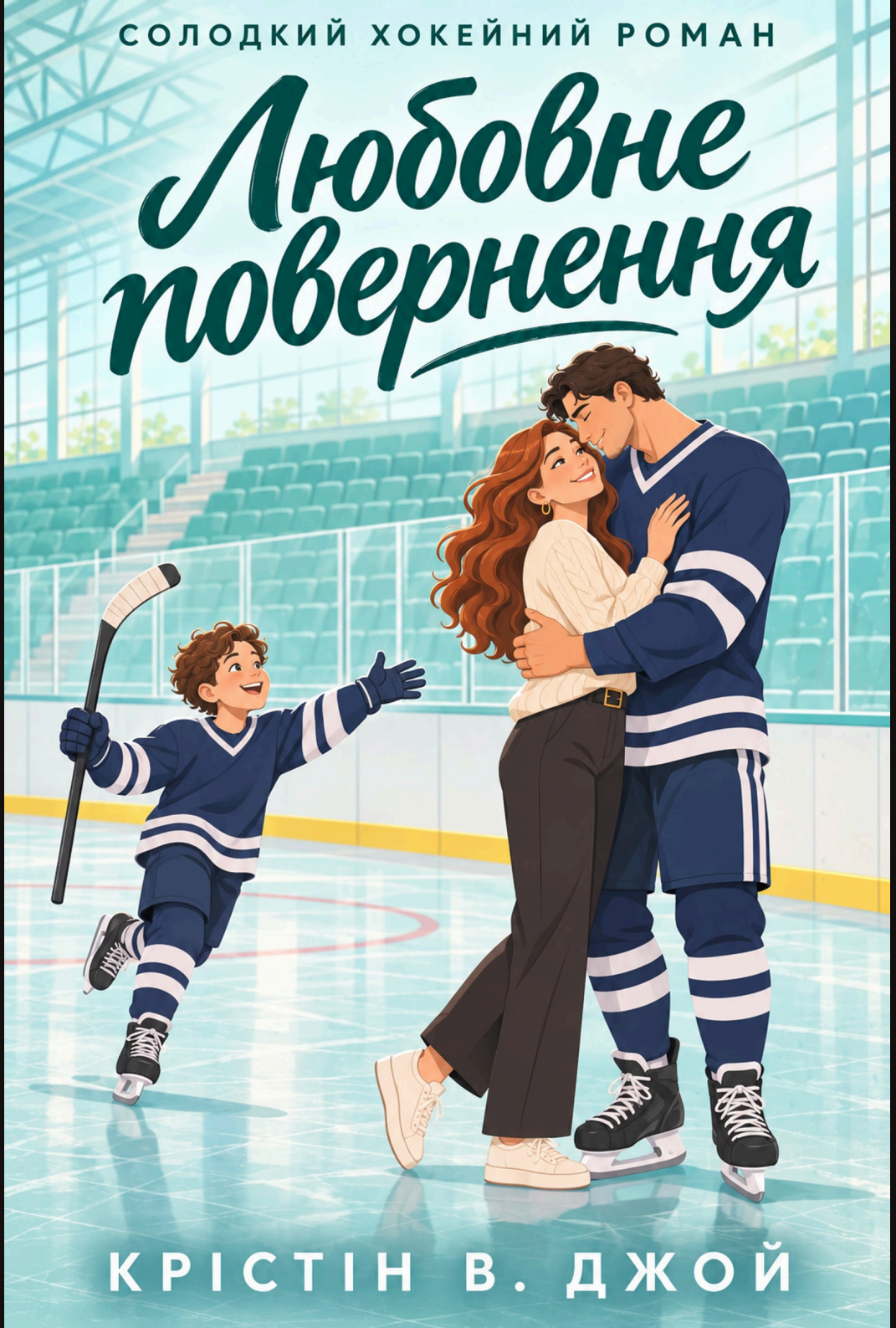
СОЛОДКИЙ ХОКЕЙНИЙ РОМАН

Любовне повернення

КРІСТІН В. ДЖОЙ

КРІСТІН В. ДЖОЙ

Любовне повернення

The Love Comeback

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: The Love Comeback, Kristine W. Joy.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Елла

— Хокей — це *найкраще*! — вигукує Колтон, щойно лунає фінальна сирена, і здіймає кулаки над головою.

Я усміхаюся сама до себе, дивлячись, як мій десятирічний небіж підстрибує на сидінні, де він стоїть, аби найкраще бачити гру «Атланта Глейшерз» на льоду внизу. Я вже майже п'ять років опікунка Колтона, і я майже певна, що в нього зараз один із найкращих днів у житті...

А я? Я просто намагаюся не дивитися на чоловіка на льоду, який дев'ять років тому розбив мені серце.

— А можна піти на зустріч з гравцями? — У голосі Колтона відчутне збудження. — Вони казали, що вона відкрита для нашого сектору! Я бачив на екрані!

Насупившись, я дивлюся на монітори. Справді, наш сектор, сто дев'ятий, блимає на екранах. Живіт стискається від самої думки, що я побачу колишнього зблизька, що доведеться з ним розмовляти, але... Я не можу сказати Колтонові «ні». Він *обожнює* хокей. Саме тому я й подарувала йому ці квитки на Різдво. До того ж це чудове знайомство з нашим новим містом, новий початок і шанс зблизитися після переїзду...

Але зустріч з гравцями віч-на-віч не входила в мої плани, я навіть віддалено цього не передбачала, коли все це організовувала.

— Гаразд, — зрештою поступаюся я, щосили перевертаючи кисле обличчя на усмішку. Цей переїзд і так дався Колтонові

нелегко. Що йому ще одна жертва? — Підемо на зустріч, але потім одразу додому. Завтра в тебе школа.

Його ентузіазм трохи згасає.

— Давай не будемо про це.

Я коротко киваю й куйовджу його темне волосся, поки ми виходимо з сектору. Чесно кажучи, Колтона легко можна прийняти за мого сина. У нас однаковий відтінок шоколадно-каштанового волосся й однакові карі з зеленим очі, які були й у моєї старшої сестри Кейті. Відмінності здебільшого в рисах обличчя: міцний ніс, веснянки, губи. Усе це від його батька, і що старшим він стає, то більше я бачу в ньому Бретта.

— Як думаєш, вони підпишуть моє джерсі? — Колтон тягне мене за руку, поки ми пробираємося до задньої частини арени. Там гравці сидять за довгим столом, а оскільки я є я, ми стоїмо в самому кінці черги.

— Упевнена, що підпишуть, — заспокоюю його я, вдивляючись у натовп. Я недостатньо висока, щоб роздивитися, де сидить кожен гравець, але бачу, що вони підписують плакати. — Здається, ти отримаєш безплатний плакат.

— Круто! — Колтон аж палає ентузіазмом, і зазвичай я стараюся йому відповідати. Та натомість стою, міцніше загортаючись у чорне пальто, і боюся, що подумає про мене колишній після всіх цих років.

Він професійний хокеїст, який живе на повну. А я всього лише вчителька математики в середній школі, яка вже встигла вийти заміж, розлучитися, а посеред усього цього ще й отримала опіку над небожем. Серце підстрибує до горла, горе пульсує в усьому тілі. Минуло п'ять років від автокатастрофи, у якій загинули Бретт і Кейті, але я й досі відчуваю втрату щодня.

— Ну, ця черга тягнутиметься вічність, — стогне Колтон, проводячи рукою по обличчю. — А якщо вони не дочекаються нас? — Він зазирає мені в очі, і на його обличчі застигла тривога.

— Дочекаються. — Я стискаю його плече.

Він киває й притуляється до мене, поки ми потроху, але вперто просуваємося чергою фанатів, що чекають. Мій погляд злітає до ряду хокеїстів, чиї лоби ще блищать від поту після гри. Мені вистачає лічених секунд, щоб знайти чоловіка, якого я сподівалася уникнути.

Живіт робить сальто, щойно я бачу його оливкову шкіру, вогняно-бурштинові очі й темні хвилі волосся, прилиплі до голови. Він такий самий гарний, як і колись, і це майже так само дратує, як і тішить. Він був моїм першим розбитим серцем, і *ох*, як він мене розбив: розірвав наші майже чотирирічні стосунки за день до мого від'їзду до коледжу. Я майже весь перший семестр першого курсу ревіла, як мала дитина.

— Здається, я хочу бути воротарем, — мріє Колтон, знову підстрибуючи від збудження. — Кейд Сантос такий *топовий*!

Топовий?

Я хихочу, а тоді важко ковтаю.

— Ну, це ще треба обдумати. Ти не вмієш кататися на ковзанах, тож доведеться брати уроки... — Мій голос завмирає, бо мозок одразу починає рахувати, скільки ті уроки коштуватимуть. Нова робота в Атланті, де я очолила кафедру математики (середня школа «Медоулярк»), принесла непогану прибавку. Але з грошима й досі туго.

На щастя, мені не доводиться пояснювати це Колтонові, бо ми підходимо до першого хокеїста, який бере один із маленьких плакатів і виводить на ньому підпис маркером.

— Я хочу грати в хокей, — каже йому Колтон.

— Так? — Білявий хлопець підводить голову з усмішкою. — Скажи мамі, щоб записала тебе.

Щоки заливає темно-багряний рум'янець від сорому. Мені не хочеться казати цим професійним хокеїстам, що я не можу цього дозволити на свою мізерну вчительську зарплату.

— *Елла*? — Глибокий баритон пронизує мене наскрізь. — *Елла Смарт*, це ти?

Рот раптом наче набитий ватою, і я переводжу погляд на кінець столу, де мій колишній буквально пропалює мені дірку в голові.

— Привіт, Кейде, — ледь видушую я, а метелики з нізвідки злітають і доплітаються аж до серця. — Це я.

— Не можу повірити, що ти тут... — Голос Кейда стихає, і тепер я шкодую, що стою в кінці черги. У нього є час поговорити зі мною. Його погляд падає на Колтона, а інші гравці закінчують підписувати плакат, і ми доходимо до нього. — Це...?

— Колтон, — кажу я, певна, що він і так знає.

— Ого... ти ж уже зовсім дорослий, друже! — Він піднімає руку, щоб Колтон дав «п'ять», і мій небіж ще ніколи в житті не виглядав таким спантеличеним.

— Ти *знаєш* Кейда Сантоса? Він *знає* мене? — Колтон крутить головою до мене, вимагаючи відповідей, які я не поспішаю давати.

— Я зустрічалася з Кейдом у старшій школі. Ми були разом, коли твоя мама народила тебе, — кажу я коротко й просто. І неважливо, що Кейд насправді тримав Колтона на руках у день його народження.

— Ти *зустрічалася* з Кейдом Сан...

— Це було давно, — урізаю я його, відчуваючи, як по шиї повзе жар.

Колись я уявляла, як підтримуватиму Кейда на професійному хокейному матчі, ще в старшій школі. Задовго до того, як Кейд став крутим воротарем НХЛ. Але ця мрія так і не здійснилася. Ми розійшлися. А отже, я ніколи не була тією, хто вболівав за нього під час коледжу чи професійної кар'єри.

— Як ти, Ел? — питає Кейд, не зводячи з мене пильного погляду. — Що ти робиш тут, в Атланті? Ти просто приїхала на гру?

— Багато запитань. — Я посміхаюся, нервуючи, бо всі довкола починають на нас витріщатися. — Ну, я щойно сюди переїхала.

— *Ми* переїхали, — виправляє Колтон. — І завтра я йду в дурну школу.

— Не вживай це слово, — застерігаю я, штовхаючи його ліктем.

Кейд хмурить густі темні брови, переводячи погляд з одного на іншого. І тут мене осяює, що він не знає.

Як він може не знати?

Я прибираю волосся з обличчя, зовсім не бажаючи кидати цю бомбу, що моя старша сестра з чоловіком загинули і я тепер єдина опікунка Колтона, перед усіма цими людьми. Натомість стою, зависнувши в незручній тиші, поки Кейд намагається скласти докупи картину перед собою.

— Хочете подивитися на роздягальню? — питає Кейд. — Як вам такий план?

Колтон палко киває.

— Так! Це було б *так* круто!

Кейд повертається до мене, підводячись зі стільця.

— А ти не проти?

— Звісно, — киваю я, оглядаючи його зріст метр дев'яносто чотири. — Якщо тільки це не завелика морока.

— Жодної мороки, — каже він і повертається до товаришів по команді, щоб попередити, що на хвилину відійде. Я забула, який він здоровенний. Хоча це логічно, він же воротар, але все ж...

Поруч із ним я завжди почувалася такою... *захищеною*.

А потім він розтрощив мені серце.

Я ковтаю ці спогади й підштовхую Колтона йти за ним. Він підбігає й крокує пліч-о-пліч із Кейдом, засипаючи його запитаннями про хокей. Мої «конверси» риплять на підлозі, поки я йду на пару кроків позаду.

— Чувак, це так *круто*! — вибухає Колтон, щойно ми заходимо в порожню роздягальню. Там розкидані сумки й різні речі, але решта гравців ще у фойє.

Я морщу ніс від запаху одеколону, змішаного з потом. Мабуть, дещо не змінюється ні у старшокласників-спортсменів, ні у професійних. Хіба що одеколон пахне значно дорожче, ніж спрей «Акс».

— Це так дивно, що ми побачилися. — Кейд штовхає мене в руку, і я підводжу очі, перехоплюючи подих від різких ліній його щелепи й темної щетини на ній. Мене лютить, яким гарним він став. А я тим часом усе та сама блідолиця зубрилка, якою була завжди.

— Отже... — Кейд киває в бік Колтона, який захоплено розглядає фото на стіні. — Ви двоє...?

— Я отримала опіку над Колтоном після того, як Кейті й Бретт пішли з життя п'ять років тому, — кажу я йому. — Автокатастрофа.

— Господи... — Голос Кейда густішає від емоцій. — Мені *так* шкода, Елло. Якби я знав... я б...

— Нічого. — Я піднімаю руку. — Якщо відкинути горе, Колтон у моєму житті приніс лише добре. Ну, принаймні я нама-

галася, щоб було якнайкраще.

— Розумію... — Він дивиться на мене, і я ненавиджу співчуття в його очах. Він гадки не має, як було важко, але я б нічого не міняла.

Хоча ні, я *б* змінила автокатастрофу, і я часто про це думаю, але в усьому іншому...

Ні.

Я люблю своє життя, і хоч турбота про Колтона має свої труднощі, він дав моєму життю сенс. І мені хочеться вірити, що сестра мною пишається.

— А де... як там його? — Кейд витягає мене з думок.

— Лендон? — Я морщу лоба. — У нас не склалося.

— Ти ж вийшла за нього, — рівно каже Кейд.

— І не склалося, — повторюю я, не маючи настрою пояснювати, що Лендон не витримав тиску батьківства, тож пішов.

Мій погляд перестрибує на Колтона. Розлучення було важким не лише для мене, а й для *нього*. Лендон вирішив не залишатися в житті Колтона. Тож...

Нас тільки двоє.

Я махаю рукою.

— Але про це все немає потреби говорити.

— Гаразд, тоді... як твоя мама?

— Вона... наскільки це можливо, нормально, — поступаюся я. Кейд добре знає мою маму. Ми були разом, коли їй поставили діагноз: рання деменція, у нашому випускному класі. — Пам'ять погіршилася.

— Боже, мені так прикро це чути. — Він хитає головою. — Вона й досі живе вдома?

— Ні, насправді. — Я згадую, яким важким був останній рік із мамою. У неї ще бувають добрі дні, коли вона пам'ятає моє ім'я й питає про Колтона. Але торік вона посеред ночі вийшла

з дому й заблукала. — Приблизно рік тому лікар порадив цілодобовий догляд, тож вона живе в закладі для людей із проблемами пам'яті тут, в Атланті. Саме тому ми з Колтоном і переїхали: щоб бути ближче до неї.

Це зовсім не те, що я уявляла для мами, але це те, що їй потрібно. Вона в безпеці, під цілодобовим доглядом, а ще їй дозволяють порпатися в саду, що вона обожнює. А її доглядальниця Чандра чудова, я їй довіряю маму.

— Ти багато пережила, Ел. — М'який голос Кейда прорізає мої думки, а в погляді мішаються співчуття й провина. — І, схоже, ти справлялася з усім сама.

Тягар усіх моїх обов'язків обрушується на мене, мов брила, поки стурбований погляд Кейда затримується на мені. Попри всі зусилля зберігати мужній вигляд заради Колтона, реальність того, що я тягну все сама, інколи гризе мене. Від жонглювання роботою й маминими потребами до того, що я єдина опікунка Колтона, усе це може бути нестерпним. Мені ніхто не допомагає: тато пішов, коли я була зовсім малою, а батьки Бретта живуть на другому кінці країни.

Але перш ніж я встигаю щось відповісти, Колтон крутиться на місці.

— Знаєш, я дуже хочу грати в хокей, але Елла каже, що спершу треба навчитися кататися.

Кейд підіймає брови.

— Я знаю одного хлопця, який може допомогти.

Стривай, що?

— Із задоволенням дам тобі кілька уроків катання. Це буде чудова нагода надолужити з вами обома, — додає він, поглядаючи на мене.

— Гм... — починаю я.

— *Так!* — вигукує Колтон і повертається до мене. — Будь ласка? Я цього *так* хочу.

Я зітхаю, пропускаючи пальці крізь волосся.

— Скільки?

— Га? — Кейд виглядає розгубленим. — Уроки можна... раз чи двічі на тиждень? Після школи, на тренувальній арені?

— Я мала на увазі, скільки це коштуватиме, — кажу я, уже насторожено стежачи, як куточки рота Кейда повзуть угору в усмішці.

— *Безплатно*.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/the-love-comeback/